

personajului, așa cum a fost interpretat, cu mulți ani în urmă, de George Constantin.

Camelia Maxim impresionează, în rolul marchizei, prin stăpânirea matură a mijloacelor ei de expresie. Lansată ca o cometă, actrița a intrat, tot ca o cometă, într-un con de umbră. Acum revine, realizând un rol mai minunat decât altul. După performanțele din *Titus. Căderea Romei* și *Șase personaje în căutarea unui autor*, ea impresionează din nou, printr-un joc în care inflexiunile vocii se suprapun natural peste cele ale gândirii. Dezavantajată, din păcate, și de costumația lipsită de eleganță, semnată de Maria Miu, actrița nu se exprimă cu aceeași vigoare și prin mișcarea scenică.

Restul distribuției, deși incluzând interpreți de primă mână ca Răzvan Vasilescu, Cornel Scripcaru, Andreea Bibiri, Șerban Pavlu, precum și alți actori de valoare, pare a constitui doar un auditoriu pentru personajul principal, pe care-l ascultă, încremeniți, cu atenție și stupoare, fără să înțeleagă mare lucru. Jocul secund este practic inexistent, fiecare își execută prestația cu acuratețe, după care, rămâne inert. Ni se oferă, astfel, mai curând un recital decât un concert. Ascultăm textul sofisticat și inteligent ca într-un spectacol-lectură, apoi luăm cartea din raft, pentru a o înțelege mai bine.

Teatrul „Bulandra” – Henric al IV-lea de Luigi Pirandello. Regia: Liviu Ciulei; decorul: Octavian Neculai; costumele: Maria Miu; lumini: Ion Lazăr. Distribuția: Marcel Iureș (*Henric IV*), Camelia Maxim (*Marchiza*), Răzvan Vasilescu (*Baronul Belcredi*), Cornel Scripcaru (*Doctorul*), Andreea Bibiri (*Frida*), Șerban Pavlu (*Di Noll*), Valentin Popescu, Mihai Verbițchi, Alin Olteanu, Cătălin Farcaș, Emanuel Pârnu. Data premierei: 16 iunie 2005.

Antoaneta IORDACHE

Viitorul e...un etern trecut?

Despre inanitatea fiziologică a personajelor de a depăși simptomul „rădăcinii lor bolnave” vorbește acest spectacol-avertisment. Elementele scenografice semnalează *teza* viziunii și totodată *locația* straniei fulgurații ionesciene, din primul moment. „Suntem prinși” înăuntrul unui fragment de tub, în față cu o scenă desigur circulară, spectatori și actori „vegheați” deopotrivă de însemnele eșafodajului ideologic marxist.: „Lenin” în racla sa, dar și multiplicat fotografic, costume ce nu individualizează – și care „evoluează” în uniforme, aplicații metalice indubitative (secera-și-ciocanul, steaguri și stele „roșii”). O lume cu orizonturi întrutotul recognoscibile. Altfel spus: zona trecutului fixist, minimal, comun, în care „și-a băgat autoritatea” un idiom istoric, destrămând limbajul realităților sensibile. Trei generații de „pietoni prin istorie” se succed în scenă – își eliberează textualitatea nefirească, doar aparent articulată; la capătul straniului lor drum, doar parțial inteligibil, nu există decât indicatorul „dezesperant” al întoarcerii la punctul de pornire – personaje marcate mental, metabolic, molecular de faptul brut al apartenenței la „rasa” de origine. Nivelul problematic grav e însoțit în oglinda scenică de șarje spectaculoase, muzical-coregrafice, în regim parodic. Momentele

Foto: Florin Biolan

Marius BODOCHI
și Romeo POP.

acestea – bine susținute de actori – „rup ritmul” solemnității apăsătoare induse de cadrul plastic; mai important: nuanțează ciudatele atitudini, relații, acțiuni ale echipei, întregind definiția lumii din care grupul simbolic face parte. „Show-ul” deconspiră, în spectacolul lui Mihai Măniuțiu, dă măsura șocului ideatic (în speță marxist) suferit de personaje, arată profunzimea alterării la care s-a ajuns. Angajamentul (în show) e total, „randamentul” de asemenea total, rezultatul „care se vede” descrie largul ridicol în care s-au scufundat personajele. Un râs violent, șarjat, al unui „Lenin” grotesc (evident, reanimat) „trage cortina” ... viitorului, aici. Întâmplarea la care am asistat era „trasă de sfori”, manevrată, manipulată; finalul reprezentației nu face decât să pună obstinat accentul asupra evidenței. Toate vor continua precum au început. Din trecutul personajelor nu există nici o ieșire. Odată destrămat limbajul, e spartă și oglinda realităților sensibile. „Să împingem acțiunea scenică până la paroxism” pare să spună Măniuțiu, reiterând o idee teatrală a lui Eugen Ionescu. În reprezentație, limita paroxistică e atinsă frecvent, zonele dramatice devin, însă, progresiv previzibile, iar actorii le „desfășoară” de la o clipă încolo parcă obosiți. Teoria viziunii regizorale își recuperează vivacitatea prin intermediul zonelor interpretative la limita comicului, parodicului – în care excelează Marius Bodochi, George Ivașcu și, de altfel, toată distribuția.

Theatrum Mundi – *Viitorul e în ouă* de Eugen Ionescu; traducerea: Vlad Russo și Vlad Zograf; regia: Mihai Măniuțiu; decorul și costumele: Iuliana Vâlsan; muzica originală: Gabriel Basarabescu; coregrafia: Mihai Mihalcea. Cu: George Ivașcu, Dana Pocea, Marius Bodochi, Raluca Penu, Irina Bârlădeanu, Ilie Georgian, Ioana Flora, Romeo Pop, Carmen Stimeriu, Daniela Ioniță, Mihaela Modorcea, Gabriela Modorcea. Premiera: iunie 2005.

Irina IONESCU

Puric în DON QUIJOTE – ambalaj universal

Chiar și o capodoperă scrisă într-o limbă vorbită în zeci de țări, de sute de milioane de oameni – ca limbă maternă, oficială sau străină – cu n+1 traduceri și ediții publicate ar putea fi în teatru mult mai mult decât era. Pentru Dan Puric devine – oricum – aproape totul. Sau de toate.

Este un pic dintr-un western à la John Wayne/Clint Eastwood – obligatoriu la granița cu Mexicul, un simulacru de tango argentinian și o bucățică puternic colorată din Cuba lui Castro, a sovieticilor din Piața Roșie, a ferestrelor și a ierburilor cu miros pregnant din Red Light District-ul olandez. Mai are ceva și din zgomotul Berlinului, în plin Love Parade – unde sunt la mare preț tricourile Che Guevara.

Este o montare cu foarte multe scene care nu se susțin, fiind exagerate și extravagante sau doar improvizații simpliste – derivând din sensuri absolut primare. Chiar dacă, unele dintre ele sunt mult mai valoroase decât fragmentele reluate, *autopastîșe*, cu impact la public deja verificat.

Deși începe foarte ușor, chiar frumos și relaxa(n)t, având aspectul unei ediții ilustrate, e adevărat – una de lux, cu imagini frumos colorate și luminate, montarea